

“Mabuhay sa mundo na para kang dayuhan o manlalakbay.”

-Propeta Muhammad ﷺ

ng Quran. Ang paghahanap ng Propeta ay ginantimpalaan. Ang kanyang kaluluwang walang pahinga ay naging isa sa kagustuhan ng Panginoon. Hindi lamang siya binigyan ng Diyos ng gabay; Siay ay naghirang din kay Muhammad na maging Kanyang Propeta at

Sugo sa mundo. Ang misyon ng Propeta ay nagtagal ng 23 taon. Sa panahon na ito, ang buong nilalaman ng Quran – ang huling banal na kapahayagan – ay ipinahayag sa kanya.

Si Propeta Muhammad ay nakatuklas sa katotohanan sa kanyang ika-40 taon ng kanyang mahirap na buhay. Ito ay isang pagkakamit na hindi magdudulot ng kadalian o ginhawa, dahil ang katotohanan na ito ay ang pagharap niya sa Dakilang Diyos. Ito ay ang pagtuklas niya sa sarili niyang kahinaan sa harap ng Dakilang Diyos, sa kanyang kawalang-saysay sa Kadakilaan ng Dakilang Diyos. Sa pagkakatuklas na ito ay naging malinaw na ang matapat na alipin ng Diyos ay walang taglay liban pa sa pananagutan sa mundo, at siya ay walang anumang karapatan.

Ang Propeta ng Kapayapaan

Ang kahulugan ng buhay na tinahak ng Propeta matapos na dumating sa kanya ang katotohanan ay mapapatunayan sa mga susumusunod:

Siyam na bagay na iniutos sa Akin ng aking Panginoon.
Katakutan ang Diyos sa pribado at publiko;
Maging makatarungan, maging galit ka man o kalmado;
Maging katamtaman sa kahirapan at kayamanan;
Makipag-ugnayan sa lumalayo sa akin;
Magbigay sa mga nagkaiit sa akin;
Magpatawad sa mga nang-api sa akin;

Ang aking katahimikan ay marapat na maging pagmumuni-muni;
Ang aking salita ay pag-aalaala sa Diyos;
Ang aking pananaw ay obserbasyon.

Ito ay maiikling salita; ito ay mga pagtanto sa buhay ng Propeta. Ang magaganda at epektibong mga salita na tulad nito ay hindi manggagaling sa isang kaluluwang walang laman; ang mga ito ay nagpapakita ng antas ng tagapagsalita; ito ay ang pagpapahayag ng katauhang pagnloob, ang ispiritung uhaw na ipinapahayag sa anyo ng mga salita.

Ang mga salitang ito ay hindi paglalarawan sa isang malayong nilalang; ang mga ito ay paglalarawan sa katauhan ng Propeta, isang kislap mula sa liwanag ng pananampalataya na nagpailaw sa kanyang puso. Ang mga sandaling ito ay mahalagang bahagi ng buhay ng Propeta. Sinumang hindi nakaranas sa mga antas na ito ay hindi makakapaglarawan sa mga ito sa matayog na paraan. Ang kaluluwa na nagmula rito ang mga salitang ito ay mula sa antas na inilalarawan dito; sa pamamagitan ng mga salita na nagpapahayag ng ispiritwal na kaganapan na ipinahayag sa iba.

“Tbigay sa manggagawa ang suweldo niya bago pa matuyo ang kanyang pawis.” -Propeta Muhammad ﷺ

Tungkol sa Propeta Muhammad ﷺ

Tungkol sa Propeta Muhammad

Sa pagitan ng Africa, Asia at Europa, ang Tangway ng Arabia ay nasa puso ng sinaunang mundo. Ngunit walang sinumang ambisyosong mananakop ang sumakop sa teritoryong ito; walang sinumang hari ang naghangad na ipailalim ito sa kanyang pamumuno. Lahat ng mga kampanyang militar ay naging limitado sa mga lugar sa paligid ng Arabia sa Iraq, Syria, Palestine at Lebanon. Ang Tangway ng Arabia, walang sinumang nakaisip na lumaban para rito. Sa katotohanan, ito ay napapaligiran ng tatlong dagat ngunit ang gitna nito ay walang nilalaman liban pa sa mga mga disyertong hindi matirahan at mga bundok na walang laman.

Ang Pinagkakatiwalaan

Ang Makkah ang sentro ng mga bayan sa lupaing ito, ito ay isang lambak na walang pananim na kung saan ay isinilang si Propeta Muhammad, noong 22 ng Abril 570 AD. Ang kanyang ama, si Abdullah bin Abdul Muttalib ay namatay ilang buwan bago siya ipinanganak. Siya ay anim na taong gulang pa lamang nang ang kanyang ina, si Aminah, ay namatay din. Sa loob ng dalawang taon ay inalagaan siya ng kanyang lolo na si Abdul Muttalib at nang ito ay namatay din, ang tiyuhin ng Propeta na si Abu Talib ang naging tagapangalaga nito. Ang kamatayan ni Abu Talib, ay naganap tatlong taon bago ang paglikas ni Propeta Muhammad patungong Madinah. Ang Propeta sa pagkakataong ito sa pinakamahirap na yugto ng kanyang buhay ay lumikas nang walang tagapag-ingat. Ngunit ang kalikasan ay nagbigay kay Propeta Muhammad ng magandang personalidad. Lahat ng makakita sa kanya noong

kanyang kabataan ay nagsabi, 'Ang batang ito ay may magandang hinaharap.'

Habang siya ay lumalaki, ang mga dugong-bughaw ay nakakita sa kanyang katauhan na nagkaroon ng epekto sa sinumang tumitingin sa kanya, siya ay malumanay magsalita at napakabait na ang sinumang mapapalapit sa kanya ay matututong mahalina siya. Isang perpektong balanse ng katauhan – mapagpaumanhin, makatotohanan, tahimik at mapagbigay – siya ay nagpapamalas ng pinakamataas na antas ng karangalan ng tao. Siya ay nakilala habang siya ay tumatanda na pinakamagalang sa mga tao, mapagpasensiya, makatotohanan, mapagkakatiwalaan at mabuting kapitbahay. Lumalayo siya mula sa anumang pakikipag-away at hindi nagbitaw ng mga masamang pananalita, pang-aabuso at pagtuligsa. Ang mga tao ay nag-iwan pa ng kanilang mga mahahalagang pag-aari sa kanya, dahil nalalaman nila na siya ay hindi manlililang sa kanila. Ang kanyang hindi nadudungisang reputasyon bilang mapagkakatiwalaan ay nagdulot na siya ay tawaging, 'Al Amin', ang mapagkakatiwalaan.

Ang Paghahanap sa Katotohanan

Ang kanyang magagandang katangian ay umakit sa pinakamayamang babae sa Mecca, si Khadijah na isang biyuda na apatnapung taong gulang na nagmula sa isang pamilya ng mga mangangalakal. Nang ang Propeta ay 25 taong gulang pa lamang ay nag-alok ito sa kanya ng kasal. Ang pagpapakasal ng Propeta kay Khadijah ay hindi lamang nagbigay sa kanya ng kayamanan at mga ari-arian; ito ay nagbukas din sa kanya ng malawak na pagkakataon sa negosyo sa Arabia at iba pang lugar. Ang Propeta noon ay nagkaroon ng lahat ng pagkakataon na magkaroon ng maginhawang buhay. Ngunit ang mga ito ay itinakwil niya at pumili ng kakaibang bagay para

sa kanyang sarili. Maaaring sinasadya niya, ngunit pinili niya ang landas na magtutulak sa kanya sa pagkalugi sa makamundong bagay. Bago pa siya nag-asawa, ang propeta ay kumita ng kabuhayan sa ibang pamamaraan. Ngayon ay iniwan niya ang lahat ng gawaing ito, at inilaan ang kanyang sarili sa isang habang-buhay na gawain – ang paghahanap ng katotohanan. Siya ay madalas na nauupo nang ilang oras na nagmumuni-muni sa hiwaga ng mga nilikha. Sa halip na makitungo sa tao at magkaroon ng mataas na posisyon para sa kanyang sarili kasama ang mga dugong-bughaw sa Mecca, ay lumilibot siya sa mga burol at lambak ng disyerto. Madalas ay tumutungo siya nang nag-iisa sa kuweba ng Hira – tatlong milya mula sa Mecca at mananatili roon hanggang sa ang kaunting baon niyang pagkain at tubig ay maubos na. Siya ay babalik sa bahay nila upang kumuha ng baon at magbabalik sa pag-iisa sa kalikasan ng pagdarasal at pagmumuni-muni. Siya ay manananalangin sa Tagapaglikha ng kalangitan at lupa para sa mga kasagutan sa mga katanungan sa kanyang isip. Ano ang ating tunay na papel sa buhay? Ano ang gusto ng Panginoon para sa atin na Kanyang mga alipin? Saan tayo patungo matapos ang ating kamatayan? Nang siya ay hindi nakatagpo ng kasagutan sa gitna ng mga gawain ng tao ay hinanap niya ito sa katahimikan ng disyerto; maaaring doon ay matatagpuan niya ito na parating.

Ang Pagkakatuklas sa Diyos

Tunay na ang Diyos ay nag-alis sa kanya ng kanyang pasanin. Kinahabagan Niya ang Kanyang Propeta, at inilawan ang kanyang landas at naggabay sa kanyang paglalakbay. Noong February 12, 610 AD, ang Propeta ay nauupong mag-isa sa kuweba. Ang anghel ng Diyos ay nagpakita sa kanya sa anyong tao at nagturo sa kanya ng mga salita na siyang simula ng ika-96 na kabanata